

РАТНІВЩИНА

РАЙОННА ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА

ГАЗЕТА ВИДАЄТЬСЯ З 19 БЕРЕЗНЯ 1945 РОКУ

СУБОТА, 20 СЕРПНЯ 2016 РОКУ

№ 62 (8602)

Ціна договірна

Вітання!

У неділю, 21 серпня, завітає прекрасне свято – 40-річний ювілей – до нашого колеги, завідувачого комп'ютерним відділом РВК «Ратнівщина»

Святослава Васильовича АНТОНЮКА.

Щиро вітаємо його і бажаємо натхнення, бадьорості, оптимізму, завзяття, любові і миру. Хай здоров'я міцним буде, злагода, любов і затишок панують у сім'ї, хай все ладиться і вдається, успіхи супроводжують впродовж всього життя аж до ста, і на роботі все буде гаразд. Божого і людського благословення на довге, щедre і щасливе життя.

Бажаєм здоров'я, добра і тепла,
Незгоди людські хай згорають дотла,
І тільки все добре в житті щоб велося,
Хай збудеться все, що іще не збулося!
Наснага і щедрість у серці хай квітнуть,
Поки ювілей не настане столітній.
Хай збудеться легко всі добрі надії,
А серце від щастя завжди молодіє!

З повагою - колектив РВК «Ратнівщина»

ПРОГРАМА

ВІДЗНАЧЕННЯ 25-ї РІЧНИЦІ
НЕЗАЛЕЖНОСТІ УКРАЇНИ
ТА ДНЯ ДЕРЖАВНОГО ПРАПОРА УКРАЇНИ

23 СЕРПНЯ

9:00 год. – урочистості до Дня Державного Прапора України біля приміщення районної державної адміністрації.

9:20 год. – панахида за загиблими на площі біля районної бібліотеки; проведе настоятель Іллінського собору отець Роман.

24 СЕРПНЯ

10.00 год. – в залі засідань районної ради відбудуться урочисті збори за участю представників органів виконавчої влади, місцевого самоврядування, депутатського корпусу, духовенства, політичних партій та громадських організацій, громадськості районного центру з нагоди 25-ї річниці незалежності України.

12:00 год. – на стадіоні "Колос" відбудуться районні спортивні змагання "Козацькі забави" за участю команд сільських та селищних рад району. У програмі змагань: метання колоди; стрільба з лука; естафета; армреслінг; перетягування каната.

З 12.00 год. і до завершення спортивних змагань на стадіоні "Колос" працюватиме виставка-продаж сільськогосподарської продукції сільгоспвиробників району.

Оргкомітет

ПОГОДА У РАТНОМУ з 20 по 23 серпня

СУБОТА, 20 СЕРПНЯ
Без опадів. Вітер 2-5 м/с. Температура вдень +26..+28, ввечері +20..+22.

НЕДІЛЯ, 21 СЕРПНЯ
Без опадів. Невелика та мінлива хмарність. Вітер 5-9 м/с, вдень пориви до 13 м/с. Температура вночі +16..+18, зранку +20..+22, вдень +28..+30, ввечері +23..+25.

ПОНЕДІЛОК, 22 СЕРПНЯ Вночі можливий дощ. Мінлива та невелика хмарність. Вітер 4-7 м/с. Температура вночі +18..+20, зранку +19..+21, вдень +28..+30, ввечері +23..+25.

ВІТРОК, 23 СЕРПНЯ
Вдень можливий дощ, ввечері невеликий дощ. Вдень невелика хмарність, ввечері суцільна хмарність. Вітер 2-7 м/с. Температура вночі +18..+20, зранку +20..+22, вдень +28..+30, ввечері +23..+25.

КУПЛЮ

коней, корів, биків дорого. Тел. 0683322898

В ОСТАННЮ ДОРОГУ...

ЗАГИБЛИХ В АВТОКАТАСТРОФІ ОПЛАКУВАЛО ВСЕ РАТНЕ

Ми вже повідомляли, що під час страшної аварії, яка сталася на території Миколаївської області, загинуло дев'ятеро осіб, які їхали на відпочинок до моря. Дві хороших, поважних сім'ї у районі - Віктор та Мирослава Мілінчуки із синами Андрієм та Ярославчиком, та Ігор і Наталія Подкоси з донечками Ірою та Олександром. Загинула й Ірина подруга з Вінниччини - єдина донька у мами Марина Горбанюк, яка разом з Іриною навчалася у Львові і разом збиралась на відпочинок.

Про страшну трагедію рідним сповістив водій фури, в яку вдарився бус з Ратнівщини. І ніхто не загляне у їхні душі, як сприйняли, як повірили, бо, здається, такого не може, не в силі сприйняти душа, бо і чужим ця біда пронизала боєм і горем до ниточки усе єство. Чорна біда сколихнула не

лише ратнівчан, а й всіх, хто почув таку страшну новину. По Інтернет-виданнях, у соцмережах розходилися повідомлення, враження свідків.

Своє враження мають і родичі загиблих, які були на місці події і під час проведення працівниками поліції слідчого експерименту. Вони кажуть, що

автомобіль, в який вдарився бус з їхніми рідними, стояв на проїжджій частині дороги, займав праву смугу руху після скоєної ним ще раніше ДТП, яка була зафіксована і оформлена працівниками поліції. Юрій Голкович, рідний брат Наталії Подкос, розповів, що вони цікавилися у водія цієї фури, чому

після ДТП не відтягнули машини, і почули відповідь, що після складення протоколу та вилучення у нього водійських прав поліцейські сказали, щоб збирався сам зі своїми проблемами, бо це не їхня робота, і поїхали...

(Закінчення на 2-й стор.)

19 СЕРПНЯ – ДЕНЬ ПАСІЧНИКА

ПАСІЧНИК ІЗ ПІВВІКОВИМ СТАЖЕМ і молодий на свої літа, і здоровий, «бо мед їсть, та ще й ложкою»

Марко Дордюк проживає на околиці не лише району та області, а й України, у невеличкому селі, що на кордоні з Білоруссю, Сільцях-Млинівських, у селі, що, можна сказати, доживає свого віку. Йому 73 роки, але виглядає молодшим та ще й каже, що і на здоров'я не скаржиться. А його дружина на підтвердження мовила: «Бо мед їсть, та ще й ложкою». Але, побувавши на хуторі, де живе пасічник, склалось враження, що навіть і без меду у цьому куточку краю можна жити здорово, якщо дбати про здоров'я. Кругом ліси, луки, тиша, тут навіть гриби і ягоди попід хатами ростуть. Саме в такі села можна втікати тим, хто втомився жити у суєті, у гулі, серед величезного натовпу... Бо тут блаженство, якщо не брати до уваги українську природу – працювати у поті чола. Тільки ось прикордонники турбують ту тишу, слідкуючи, чи не порушує хто державний кордон.

Марко Дордюк тут народився, зростає, діток виховував і продовжує жити, кохаючись у пасіці. А його пасіка чи не найбільша в районі, правда, при підрахунку бджолосімей чоловік трохи скромничав. А пасіка у нього вже більше п'ятдесяти років.

Марко Дордюк сорок років трудовою життям віддав роботі у ДП «Ратнівське лісомисливське господарство», яке свого часу мало трохи іншу назву. Він працював водієм у Кортеліському лісництві. Тож за своє життя де тільки не бував своїм ГАЗом-53! Той автомобіль йому навіть довівся у спадок за символічну ціну. Він на ходу і нині, і є єдиним автотранспортом не лише у селі, а й на території Млинівської сільської ради, яким відправляють в останню дорогу односельчан.

Щодо автомобілів, то, окрім вантажного, у Марка Федоровича іще два легкових, один з яких придбав не так давно, і, незважаючи на свій вік, чоловік їздить навіть у далекі дороги, до Луцька – запросто.

Чоловік за своє життя разом з дружиною і садок посадив, і діток виростив – четверо їх було - донька загинула у автокатастрофі, і криницю викопав, та ще й дві хати має, одну з них у Домановому, яку змайстрував років із двадцять назад, і яка... пустує. А, може, внукам згодиться, – каже чоловік.

– Я пасічник з дитинства. Дід мій був пасічником. Це від нього у мене любов до бджільництва. Тоді ще бджоли були у дуплянках. І в мене вони є, декілька, та вже старі, трухляві і пустують. Дід мене сильно любив. Батько до школи виряджав, а дід казав: «Панами всі не будуть» і брав

мене у ліс, навчив всім премудростям пасічника, як поводитись з бджолами, що робити, аби велися і мед був. Як сьогодні, пам'ятаю, як йдемо з ним лісом, дивимось за своїми пастками, за поведінкою бджіл, як насолоджуємося красою... Ще тоді пророкували, що з мене вийде хороший пасічник. І я без пасіки не уявляю свого життя. А власну пасіку маю ось уже 51 рік. Як тільки перебрався у цю хату, у приймаки прийшов, відразу став купляти вулики, а потім і сам їх робив. Більше п'ятдесяти вуликів мав. Стільки ж приблизно і зараз. Біда в тому, що бджолосім'ї цозими пропадають і щоразу їх поновлюю. А одного разу, тоді саме у Львові якісь вагони з отрутохімікатами чи азотом перевернулися, а в нас тут якраз три мобільні вишки поставили, то всі бджолосім'ї пропали. Я до одного вулика – нема, до іншого – нема. Більше тридцяти вуликів опустіло. Думає, не переживу. Але декілька бджолосімей знайшов у дуплянках у Годині - син покійного пасічника дозволив забрати їх, а наступного року, можна сказати, бджоли самі прийшли до нас, і майже повністю пасіку відновив. Я ще й за державною пасікою дивився, нав'язали її. Ох, і важко було. Це ж і водійська робота, і пасіка своя та ще й лісництва, і господарство. Лець було не здурів від роботи. Але витримав.

– Марку Федоровичу, бджоли тримає, то, зрозуміло, не лише мед їсти, а потрібно й ще попоходити біля них. Багато часу віддасте бджолам?

– Багато. А особливо весною. Навіть жінка свариться і діти, що я тільки одні бджоли знаю. А ще ж то господарство. І поля чимало маємо, і корову, і свині, і пти-

цю різну, а дружина вже ледь-ледь ходить, ноги чомусь відмовляють. Як йде корову доїти, то я і відро принесу, і заберу – така-то ось робота.

– Вона, видно, меду не їсть? - питаю жартує.

– Стільки, як я, не їсть. Не дуже любить. А чай п'ємо з медом, якщо п'ємо, бо любимо молоко. Молока нап'ємось, меду наїємось, та й живемо...

– Слабий він тими бджолами, - каже дружина Марка. - Як десь іде чи їде, мені наказує, щоб дивилася за ними, щоб дорій не полетів. Тож вартую...

– У Вас, напевно, мед завжди лісовий?

– У мене хороший, чистий мед, хоча зараз наша бджолосім'я небагато меду дає, від трьох до десяти літрів. Мої бджоли у лісі. Збирають насамперед мед з вербових котиків, потім з ягід, кульбаби, цвіту садків, малини. Але я ніколи не викачую мед після кожного медоносія, витримую, аби зібрати вже стиглий. Бо, буває, зберуть зараня, а потім руками розводять, чому мед зіпсувався. Потрібно дочекатись, поки мед вистигне, поки закриються соти, мовби законсервувать їх бджіл.

Дід Марко розповідав про мед, про бджоли, про свою любов до них. І відчуваєш, що бджоли – то його життя...

Валентина БОРЗОВЕЦЬ